

Predikan

Den helige Mikael's dag 2012, årg. 1

Psalmer: 1:1-4, 10, 167, 728, 333.

Pär-Magnus Möller

Den helige Mikael's dag handlar om den stora striden – den som vi alla är inbegripna i oavsett om vi vill eller inte. Striden sker i himlarymderna, på jorden, och i ditt eget hjärta. Denna stora strid inbegriper allt; allt från det eviga hotet att universum skall kollapsa in i det eviga mörkret till det obestridliga faktum att du ständigt gör det som du inte vill, fastän du vet att det är fel.

Det mesta av vår dagliga aktivitet är inbegripet i denna kamp. I världspolitiken kämpar man med att hantera de hotande klimatförändringarna, strider mellan folk och stater, världsekonomin kollaps. I våra egna liv kämpar vi med att hålla balansen i våra relationer, vi kämpar mot sjukdom och lidande och, så gott det går, att hålla döden på avstånd. Det är denna kamp den helige Mikael's dag handlar om. Ibland får vi kristna för oss att när det handlar om striden mellan ont och gott så sker det långt ifrån oss – i himlarymdernas avlägsenhet. Men du är i högsta grad inbegripen i den. Det är därför Gud lät sig födas som människa för att komma oss nära och delta i vår kamp, på vår sida – så att vi har någon rimlig chans att klara oss.

I dagens evangelium möter vi sjuttiofyra personer som Jesus sände två och två ut i byarna dit han tänkte komma. De var sända i hans namn med evangelium. De var hans sändebud. Vad jag inte tror att de riktigt förstod var att när Jesus sänder ut lärjungar i tjänst så sänder han dem i hans namn, vilket innebär att man har hela himmelen i följe, man sänds med hela himmelrikets potential till sitt förfogande. Det glömmet vi lätt i dag också!

Jag tycker om att tala om församlingen som en skattkista, fylld av himmelrikets skatter i form av de gåvor han ger oss var och en, i form av tillgångar och möjligheter – d.v.s. med hela himmelrikets potential.

Jag tänker om församlingen – att hon har allt hon behöver för att utföra Guds verk på det sätt han vill. Det enda vi behöver göra är att ta alla dessa resurser i bruk. Vi vet ju att det är så att om Jesus sänder oss ger han oss också kraft och resurser för att utföra det vi är kallade att göra. Ibland när vi upplever att vi saknar resurser beror det ofta på att vi antingen gör fel saker (Sådant vi tror att vi skall göra eftersom alla andra gör det) - eller att vi är motvilliga och tröga eller fega att använda det han gett oss.

Jesus sände alltså dessa sjuttiofyra personer att går före honom – och han sände dem i hans namn – troligtvis för att de skulle få en erfarenhet av hur det är att tillhöra himmelriket.

Efter en tid kom de glada tillbaka – och jublade över upptäckten att till och med demonerna lydde dem när det befallde i Jesu namn. De sjuttiofva hade fått bota sjuka, upprättat fallna, förkunnat evangelium – stora saker hade skett. De hade fått smaka på himmelrikets potential – och de häpnade över dess kraft!

Naturligtvis var de upprymda – vi blir ju det över häftiga saker – och det är ju onekligen häftigt när vi får se att världens krafter lyder oss – men Jesus plockar snart ner oss på marken igen. Han säger ungefärs så här: *Jag har sett hur ondskan kastats ner på marken, jag ser den stora striden ni är inbegripna i. För att ni skall överleva i denna världen har ni fått del av himmelrikets potential – och den gör att ingenting skall skada er, ingenting skall kunna skilja er från mig. Men det är inte himmelrikets krafter som är det stora – det är inte det som är det viktigaste. Många av er kommer att gå under i striden, ni får lida, ni får plikta med era jordiska liv. Ty den ondes tid är kort och hans vrede är stor och han slår, som alla diktatorer som är på väg att falla, besinningslöst omkring sig. Er glädje är att ni fått era namn upptecknade i himmelen – ni tillhör mig eftersom ni vill vara mina vänner.*

Ibland har vi kristna svårt att förstå varför vi skall lida i denna världen då Gud är med oss. Men Bibeln är tydlig: Lider vår mästare lider vi – lider någon del av kroppen lider både mästaren och hela kroppen. Och vi är tillsammans med Mästaren inbegripna i en strid där vår motståndare egentligen inte har någon chans men ändå slår besinningslöst omkring sig och skapar lidande och mörker. Vi kan t.ex. se vansinnigheten i Assads förhållande till Syriens folk och vi har sett det många gånger i historien. Men på något underligt vis – ja, som ett profetiskt tecken på Guds stora nåd – störtas trots allt diktator efter diktator. Men inte utan blodspillan.

Det stora är att vi i stridens hetta ändå kan vila i det faktum att vi tillhör den segrande sidan och våra namn finns, genom vårt dop och genom vår tro, i himmelen – d.v.s. vi står alltid inför Gud ansikte, vad som än sker.

I dag på änglarnas dag kan vi också erinra oss att striden i himmelen – den som vi alla är inbegripna i – inleddes med att en av Guds änglar gjorde ett livsval som påverkade hela världshistorien, ja allt!

Änglarna är skapade väsen, skapade till att tjäna Gud. Men vi kan förstå genom skriften att en ängel plötsligt ville sätta sig på Guds tron. Ängeln ville inte längre underordna sig Gud. Det är denna ängel som vi kallar Satan eller Djävul – eller draken från urtiden – eller paradisetts orm. Ur denna uppstudsighet mot Gud spred sig kaoset i kosmos – i Guds skapelse. Ormen i paradiset uppmanade

människan till samma uppstudsighet och människan valde att följa ormens exempel och gick emot Guds vilja. Människan ville bli som Gud.

Sedan den dagen, syndafallets dag, har alla människor att välja hur vi vill leva våra liv. Det finns två vägar. Den ena är att se sig själv som Gud – att sätta sig över Guds vilja. Det är en inte helt ovanlig väg. Vi ser konsekvenserna av den i miljöförstöring, socialt destruktiva sammanhang, i samhällen där människovärdet förringas – i missbruk och splittring. Naturligvis är vi alla inbegripna i sådana skeenden som förstör och bryter ner – så är det att vara en i syndafallet skadad människa – men i detta finns en annan väg som vi kan öva att gå och den vägen är att i allt försöka på nytt underordna sig Gud.

Ordet underordna är ingen populärt ord vårt samhälle – men i en kristen förståelse av världen så innebär inte det att underordna sig Gud något förnedrande – snarare något upprättande, något befriande. Att öva sig att i sitt liv underordna sig Gud innebär att söka skydd under Guds vingar skugga. Det innebär att inte i allt strida för sin egen sak, att lägga från sig fiendskap och bitterhet, att öva sig ta emot förlåtelsen för egna begångna synder och misstag, att ge upp hatet och öva kärlek. Att öva en hållning som innebär att ta emot – ta emot nåd, kärlek, framtidshopp, frid. Ja, att helt enkelt erkänna Jesus som Herre – Herre över allt, också över mig!

Det är så vi genom tron får våra namn upptecknade i himlen. Det är detta som är det verkligt stora – att människor i denna fallna värld ändå vill stå på den goda sidan i kampen, att kämpa för rättfärdigheten och sanningen. Att underordna sig Gud.

Hur skall jag veta att jag underordnar mig Gud – jag som så ofta verkar streta emot hans vilja?

Jo, du kan veta detta genom att du är döpt – och genom din tro. Du underordnar dig Gud när du övar dig att älska Jesus, när du tar emot det han vill ge dig i sakramentet, i ordet, i bönen, i tillbedjan. Du är under hans vingar skugga då du vill göra det goda – och väljer att bli en del av hans gemenskap och familj i församlingen. Så enkelt är det.

Striden handlar om att inte döma din nästa utan öva dig i att älska honom eller henne. Den handlar om att öva dig i att oförtutet ge vidare av det du fått ta emot i form av kärleksgärningar, bön, tid, omsorg, vilja, överlåtelse.

Kampen vi får kämpa tillsammans med Jesus och varandra inbegriper så mycket: Den handlar om att arbeta för det goda i det globala perspektivet – allt från skyddandet av skapelsen till fredsarbete. Det handlar om engagemanget i samhället bland fattiga och flyktingar och människor som hamnat utanför. Det

handlar om att vårda dina relationer med dina vänner och din familj och relationerna i församlingen. Det handlar om att öva dig i att håll ditt hjärta rent, och befriat från andra tankar än Guds.

Observera att striden handlar för vår del om en övning. Jesus har redan vunnit – men vi behöver öva oss att helgas i striden – vi behöver genom striden låta oss bli alltmer lika honom – och det blir vi genom den här kampen. Vi misslyckas ständigt – och vi får ständigt återvända till korset, under hans vingar skugga. Men det är bara så det är. Det är det som är det kristna livet: att strida den goda kampen, misslyckas och återvända till korset – bli upprättad - gå ut i kampen, misslyckas och återvända till korset – om och om igen.

Vi är inte ensamma i kampen om det goda. Vi har hela himmelrikets potential till vårt förfogande – och det gäller striderna på alla plan. Vid vår sida har vi Guds goda änglar. Vi talar väldigt lite om dem egentligen och därför har de ibland fastnat i new age rörelsens klor och förvandlats till varelser som nästan är jämförbara med Gud själv. Men vi skall komma ihåg att änglarna är andeväsen som tjänar Gud och oss. Vi är ju Guds barn och änglarna är tjänare. De är en del av Guds omsorg om oss – han ser till att vi genom änglarnas närvaro aldrig är ensamma. De strider med oss och tar alla de kamper som vi inte ser eller förstår. Varje döpt människa har en ängel vid sin sida som skyddar, leder och hindrar oss ibland när vi går fel vägar.

Vi glömmer ibland att vi som är döpta och tror, vi engagerar hela himmelen när vi agerar. Vi står i himmelens fokus. Det är intressant för himmelen det som vi gör. När de sjuttio två lärjungarna kommer till Jesus, glada över att demonerna lyder dem, ger Jesus dem ett vidare perspektiv: - *Jag har sett satan slungas ner från himlen!* Jesus påminner om att vi är inbegripna i den stora kampen mellan himmel och jord. Men han har också i denna kamp gett oss himmelrikets potential. Änglarna, och alla Guds himmelska väsen strider med oss – och himmelrikets skattkista är öppen för oss – där finner vi varandras gåvor, gemenskap, trygghet, vi finner Guds ord, sakramentens kraft och skydd – och bland gåvorna finns Herren Kristus själv – han som i sin kropp vann segern – den seger som vi mer och mer får växa in i och leva av.

Ära vare Fadern och sonen och den helige Ande – såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.